

TILL FINLANDS LÄRARE.

Vi leva i en allvarstung tid. Vad som under de senaste åren skett och vad som alltjämt sker undergräver tron på de heliga etiska lagar av vilkas vördande och förkovran människosläktets framtidslycka beror. Vi hava nödgats bevittna, att lögnen undertryckt sanningen, våldet förtrampat rätten, hatet triumferat över barmhärtigheten, hämnden över förlåtelsen, juridiskt rättshaveri kränkt rättfärdigheten.

Men starkare än tillföre höjas även protesterna från deras håll som stå såsom de sedliga värdenas värnare gentemot den sjunkande nutidsmoralen. Bland dem stå skolans målsmän i främsta ledet. I deras händer vilar framtidens hopp, folkens ungdom. Äro de besjälade av den sanna hänförelsen för livets högsta etiska ideal, så skall genom dem en gång historiens blad vändas och en ny tid inledas i människosläktets liv, en tid av sanning, fred, kärlek och rättfärdighet.

Genom all den försumpning, de senaste tiderna fört med sig, har emellertid för allt vidare kretsar och i synnerhet för de etiskt mognaste uppenbarats krigets hela vederstygglighet. Krigföring är den mest raffinerat grymma, krigets motiv liksom dess verkliga mål äro delvis de lumpnaste, dess resultat folk- och kulturförödelse samt slutligen ingalunda det rättas utan den starkares seger. Kriget som medel måste av varje sedligt medveten människa fördömas.

Ungdomens fostrare, som klart känna de moraliska budens obetingat bindande kraft liksom även sitt eget ansvar inför den ungdom de ha under sin ledning, skönja tydligare än mången annan, vilken förpliktelse det vunna framsteget i sedlig utveckling ävälver dem. De se nya riktlinjer för uppfostran över huvud liksom för undervisningen i många av de enklaste läroämnena, religion, modersmålet, historia, geografi; de finna nya vägar för utbildandet av ungdomens fosterlandskärlek, vägar där det ej finnes plats för hat eller misstroende eller livsförödande gärningar, utan blott för ädelt, uppoffrande arbete till fosterlandets och mänsklighetens fromma.

Liksom de vid modersmålsundervisningen fördjupa de ungas kärlek till deras eget språk men samtidigt även väcka deras aktning och intresse för andra språk, likaså giva de vid undervisningen i historia och religion all den vördnad åt andra folk, andra åsikter eller trosbekännelser som dessas representanter å sin sida och objektivt sett hava rätt att fordra. På samma sätt faller det av sig självt att de förr så förhärilgade krigarbragderna i all undervisning, i historia, i modersmålet, i sång och lek, tvingas tillbaka för de betydelsefullare och vida mer välsignelsebringande fredliga, andliga och kulturella bragderna, att härledare och politiska ränksmidare, som i allmänhet ej lyckliggjort mänskligheten, få träda i skuggan

för vetenskapernas och konstens stormän och människosläktets välgörare på det andliga, sociala hygieniska eller tekniska området samt att kännedomen om furstehus, regentlängder, riksgränser, traktater och koalitioner är av underordnad betydelse i jämförelse med kunskap om folkens inre andliga och kulturella liv, nya fruktbara idéers genombrott, folk-, tros- och samvetsfrihetens historia och den internationella samhörighetskänslans samt skiljedoms- och fredsidéns utveckling. Att den nu genomgångna världskatastrofen och framför allt förebyggandet av en ny kräva en fullständig omvärdering av alla värden med deras sedliga halt såsom enda värdemätare, det är ett faktum som torde stå klart främst för det växande släktets lärare och uppfostrare.

I flera länder, bland andra de skandinaviska, har en rörelse spirat fram för hävdandet av fredens ideal gentemot våldet även bland de unga och yngsta. »Skolornas Fredsförening» sammanför de skandinaviska ländernas lärare och elever vid alla slags skolor kring fredsidén. Finlands lärare och skolungdom stå ännu utanför denna krets.

I förhoppning att genom skolans

målsmän kunna verka för fredstankens väckande till liv även i vårt land och bidraga till att göra ungdomen förtrogen med denna tankesamhörighet med livets etiska grundvalar liksom med de nyaste försoningssträvandena i det mellanfolkliga livet, vänder sig Finlands Fredsförbund på uppdrag av dess andra årsmöte i Nyslott med en vädjan till Finlands lärare att både i uppfostran och i undervisning bereda den plats åt fredsidén, som bör tillkomma densamma i deras liv, vilka en gång skola leda mänsklighetens utveckling i lyckligare banor.

Helsingfors, den 9 mars 1924.

Centralstyrelsen för Finlands Fredsförbund:

Arvi Grotenfelt

Professor, förb:s ordf.

Arne Roering

Kamrerare.

Felix Iversen

Fil. Dr.

Aarne Selinheimo

Tekn. Stud.

Toini Iversen

Fru.

Sirkka Selinheimo

Fru.

Hymmi Nyysönen

Kanslist.

U. Wegelius

Kontraktspost.

Selma Anttila

Författarinna, Förb:s sekr.